א ב מיי׳ פי״ל מהל׳

שנגות הלכה א: ב ג מיי׳ פ״ג מהלכות

ביאת מחדש הלכה יב

סמג לאין דע: סמג לאין דע: ג ד מיי פ"ו מהל' בית הבחירה הל' יא ופ"ה

מהלי סנהדרין הלכה א

סמג עשין קסג: ה מיי פ"ו מהלי בית

הבחירה הלכה יב יג:

א) יומא נא:, ב) [5"ל אשר לו משלו], ג) [מנחות יט: וש"נ], ד) סנהדרין ב. [ודף יד: סוטה מה.], ד) [עי סוס' לקמן ריש דף טו. ד"ה שאין], ו) [עי׳ תוס׳ פסחים זין), ז) נעי נגוט פסחי ד. ד"ה קראון, ז) נשיי לעמ' יג:], **ה**) נע"בן,

תורה אור השלם 1. (יט) בֵּית יִשְׁרְאֵל בֶּרֵכוּ אֶת יְיָ בֵּית אַהְרֹן בְּרֵכוּ אֶת יְיָ: (כ) בֵּית הַלֵּוִי ָּרָיְּ 2. וְהַקְּרִיב אַהֲרֹן אֶת פַּר הַחַטָּאת אֲשֶׁר לוֹ וְכִפֶּר בַּעֲדוֹ וּבְעַד בֵּיתוֹ:

ויקרא טז ו זיקוא טון. 3. וְשָׁחַט אֶת שְּׁעִיר הַחַטָּאת אֲשֶׁר לְעָם והביא את דמו אל מבית וְנֵבְּא אֶוֹרְנְּנוּ אֶל הְבֵּיּוֹנְ לַפְּרֹכֶת וְעְשָׁה אֶת דְּמוֹ כַּאֲשֶׁר עְשָׂה לְדַם הַפְּר וְהְנָּה אֹתוֹ עַל הַכִּפּרֶת

וּיַבְּפּוּן וּנּ: ויקרא טז טו וּמֵאָת עֲדַת בְּנֵי ָּבְּיִלְּיִנְי בְּנֵיוֹ בְּנֵיוֹ בְּּבְּי יִשְׂרָאֵל יִקַּח שְׁנֵי שְׂעִירֵי עִזִּים לְחַטָּאת וְאַיָל אֶחָד ויקרא טז ה לעלה: יְעלְּוּהְ 5. וְהִקְּרִיב אַהֲרֹן אֶת פַּר הַחַטָּאת אֲשֶׁר לוֹּ וְכִפֶּר בעדו ובעד ביתו ושחט ויקרא טז יא

הגהות הב"ח

(א) גם' וגו' מאי אם כל"ל ואות ו' נמחק: (כ) שם נית אהרן נרכו את ה׳ בית הלוי ברכו את ה׳ יראי ה׳: (ג) רש"י ד״ה מדעם כו' משל יחיד כהן

גליון הש"ם במ' ת"ל אשר לו. עי׳ מגילה דף ט ע"ב תוס' :ד"ה אין

מתודה עליו ועל אחיו ולעולם

תרוייהו חדא כפרה נינהו:

הדרן עלך שבועות שתים

במשנה (דף ב.): נטמא וידע. שנטמא

או בשעת טומאה או אחרי כן: אחד

הנכנם לעזרה רחשונה וחחד הנכנם

לתוספת. שהוסיפו עליה אחרי כן:

שאין מוסיפין כו'. לפיכך היא קדושה

כרחשונה: אלא במלך כו'. כולהו יליף

מקראי ח': ובשתי תודות. מפרש בגמרא

[טו.] שני לחמי תודה והיו נושאין אותם

בהיהף סביב: ובשיר. מפרש בגמרה:

שהן ארבע. כבר

פירשתי' בפרק ראשון

פנימית

ש בטומאם מקדש וקדשיו כשהוא אומר. על הכהנים ועל כל עם ברדן קרויין ביתו. תימה ולוים במה יתכפרו אי בשל לבור אשר גג א מייי פייה מהלי המשתלת שבודת יוהייב הלי יג:
הההל יכפר ולימד שהושוו כולם לכפרה אחת בשעיר המשתלת שב מיי פייא מהלי לרבי יהודה מלינו שיש להם כפרה בשאר עבירות כי היכא דחם הזרוע (חולין דף קלא:) ואי בשל אהרן לא איקרו ביתו וכ"ת כיון דאשכחן רחמנא למיכתב עלייהו כפרה בשאר עבירות אית לן למילף מינה שיש להן כפרה דכתיב וכפר אית לן למימר דלא אתי אשר לעם

דיהיב להו נמי כפרה בטומאת מקדש ובמה הן מתכפרים כו': מחי חם בטומאת מקדש וקדשיו במה הם מתכפרין נפשך לומר. מה היה לו להקשות מוטב שיתכפרו בפרו של אהרן שהרי שהווקק להביא מקרא זה: וכי פימא יתכפרו הותר מכללו אצל ביתו ואל ביתו כתיב. ולא שאר כהנים: להכי בשעיר הנעשה בפנים שהרי לא הותר הוא דאתא. שלא יתכפרו בו כהנים: מכללו ואם נפשך לומר הרי הוא אומר מדעם ליהוי. משל לבור ולא משל (ג) יבית אהרן ברכו את ה' וגו' (4) ומאי אם כהן גדול לפי שהפר בא משלו הולרך נפשך לומר וכ"ת ביתו כתיב כולן קרויין לומר בשעיר משל לבור: להכי הוא ביתו שנא' בית אהרן ברכו את ה' 🌣 יראי דחתה. שלה יתכפרו בו החרים שהוזקקת להביא מקרא שיתכפרו בו ה' ברכו את ה' והאי אשר לעם להכי כהנים: מ"ל אשר לו. תלתא כתיבי הוא דאתא האי מיבעי ליה דקאמר רחמנא בפר: אשר לו. תניינא: תלמוד לומר מדעם ליהוי ההוא ימומאת עדת בני ישראל נפקא והאי אשר לו להכי הוא חשר לו. השלישי לעכב: הכי קשיח ליה. דקאמר יכול לא יתכפרו בפרו דאתא האי מיבעי ליה יולכדתניא יימשלו של אהרן שהרי כבר נאמר אשר לו הוא מביא ואינו מביא משל צבור יכול לא יביא משל צבור שאין הצבור לומר שאינו בא משל כהנים וכיון שאינן חסירין בו ממון לא נתכפרו מתכפרין בו אבל יביא משל אחיו הכהנים בו דמאי שנא בשעיר הפנימי דלא מכפרו ביה כדילפינן מאשר לעם שאחיו הכהנים מתכפרין בו ∘ת"ל יאשר יתירא משום דלא חסרו בו ממונא לו יכול לא יביא ואם הביא כשר ת"ל שלא נקנה משלהם: היינו דאיכא פרי שוב אשר לו הכתוב ישנה עליו לעכב וידויי. בפר ומתן דמו תרי וידויי תנא הכי קא קשיא ליה מאי שנא בדעם דכתיב תרי זימני וכפר בעדו ובעד דלא מכפר דלא קא חסרי ביה ממונא ביתו ואמר מר (יומא דף לו:) בכפרת דכתיב אשר לעם בדאהרן נמי לא קא דברים הכתוב מדבר שהרי עדייו לא חסרי ביה ממונא וקאמר כולן קרויין ביתו נשחט הפר ואיכא מתן דמו הרי ג' כפרות לכפר על ג' עבירות שהכהנים בשלמא לר"ש היינו דכתיב תרי וידוין ודם מתכפרין בפר כנגד שלש עבירות הפר חד כנגד שעיר הנעשה בפנים וחד :מתכפרין בשעירים שישראל כנגד שעיר הנעשה בחוץ וחד כנגד שעיר המשתלח אלא לר' יהודה תרי וידוין כנגד שעיר הנעשה בפנים. לתלות על שיש בה ידיעה בתחלה ואיז בה ודם הפר ל"ל בחד וידוי ודמו סגיא אחד ידיעה בסוף: וחד כנגד שעיר החילון. לו ואחד לביתו כדתנא דבי רבי ישמעאל לכפר על שאין בה ידיעה בתחלה כך היא מדת הדין נוהגת מומב יבוא זכאי ויכפר על החייב ואל יבוא חייב ויש בה ידיעה בסוף: וחד כנגד שעיר המשחלה. לכפר על שחר עבירות: כחד וידוי ודמו סגי. חד ויכפר על החייב: כנגד שעיר הפנימי וחד כנגד שעיר הדרן עלך שבועות שתים החילון: יבוא זכאי ויכפר על החייב. לפיכך מתודה וידוי ראשון עליו ועל ביתו ולאחר שנעשה זכאי בוידוי

ידיעות הטומאה שתים שהן ארבע ינממא וידע ונעלמה ממנו המומאה וזכור את הקדש נעלם ממנו הקדש וזכור את הטומאה נעלמו ממנו זה וזה ואכל את הקדש ולא ידע ומשאכל ידע הרי זה בעולה ויורד נממא וידע ונעלמה ממנו מומאה וזכור את המקדש נעלם ממנו מקדש וזכור את המומאה נעלם ממנו זה וזה ונכנם למקדש ולא ידע ומשיצא ידע הרי זה בעולה ויורד: יאחד הנכנם לעזרה ואחד הנכנם לתוספת העזרה מישאין מוסיפין מעל העיר ועל העזרות אלא במלך ונביא ואורים ותומים וסנהדרין של שבעים ואחד יובשתי תודות יובשיר ובית דין מהלכין תודות אחריהן וכל ישראל א ושתי י ובשיר :אחריהם

אלא למעוטי כהנים ויתכפרו בשל לבור אם כן מלינו בשעיר של עם שהותר מכללו: האי מיבעי ליה לבדתניא בו'. ומדאילטריך קרא לומר דלא מייתי משל כהנים אלמא מתכפרין בו ומשני תנא הכי הא השיא ליה כו' וקרא אינטריך שלא תאמר כיון שמלינו שיש להן כפרה יתכפר בשלו ויביא משלהן אבל קלת תימה דמאי פריך נימא דהא דדרשינן דלא מייתי משל כהנים היינו לבתר דקים לן דכהנים מתכפרין בו: שבה עליהן הבתוב לעבב. ואם תאמר ונוקי אשר לו תניינא לעכב משל לבור ושלישי למצוה משלו ולא משל כהנים וי"ל דקברא הוא למידרש מעיקרא למצוה קודם דנדרוש לעכב וכן מוכח בפ"ק

לזבחים (דף ז:) ובכמה דוכתי: דלא מחסרי ממונא דכתיב אשר לעם. אע"ג דהאי נפקא לן מומאת עדת בני ישראל מ"מ אשר לעם משמע משל לעם אלא מדאייתר

מוקמינן ליה שאין הכהנים מתכפרים בו ולא מיבעיא למ"ד במסכת שקלים (דף ב) ובמנחות (דף כא:) שאין לשקול דודאי הכהנים מלווין לא אתי מדידהו אלא אפילו למ"ד שמלווין לשקול והשעיר בא מתרומת הלשכה מ"מ אם חסרו מעות הלשכה ובאו לגבות ללורך שעיר אין גובין משלהן או אם בא אחר וזיכה שעיר ללבור כשר אע״פ שלא זכו בו כהנים:

בדאהרן נמי לא מחסרי ממונא. תימה מ"מ ע"כ כיון שמלינו שיש להן כפרה בכל מה שיש כפרה לאחרים מדכתיב יכפר לא מלינו לאוקומה אלא בשל אהרן מאחר שנתמעטו משל לבור מדכתיב אשר לעם ולא גמרינן מיניה דגלי קרא וי"ל דאשר לעם משמע נתינת טעם משום שהוא משל עם ואם היו

מתכפרים משל אהרן אע"ג דלא

מחסרי ממונא א"כ אין הטעם נכון: וקאמר כולן קרויין ביתו. והשתח על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף שמכפרים שעירי רגלים מתכפרים נמי כהנים אע"ג דלא מחסרי ממונא הואיל ומלינו בשל אהרן מתכפרין אע"ג דלא מחסרי ממונא ועוד דדוקא ביום הכפורים הוא דמלרכי' ריבויא לפי שמלינו חילוה

בכפרה בין ישראל לכהנים: שבר וידוין ודם הפר. משמע שמתכפרין הכהנים בב' וידוין

א"כ מתניתיו דיומא דפרה אמר להן הממונה (דף לה:) דקתני בוידוי ראשון אני וביתי ותו לא ובשני אני וביתי ובני אהרן לא מתוקמא כרבי שמעון

דלדידיה בוידוי ראשון נמי הל"ל ובני אהרן וחימה דהא רבא מוקי לה התם וידוי דשעיר המשתלח כר' שמעון ומסתמא כל הנהו מחני' דוידוין אחו נמי כר' שמעון וי"ל דאפילו ר' שמעון מודה שאינו מזכיר בהדיא בני אהרן עד שיראה כזכאי:

הדרן עלך שבועות שתים

ידיעות השומאה. מתוך פ״ה משמע שרולה לפרש כולה מתניתין בידיעה גמורה שפירש וידע שנטמא ואע״ג דמוקמא מתניתין כרבי דאמר דידיעת בית רבו שמה ידיעה מ"ת נקטה לה במתניתין סתם ידיעה אע"ג דלא לריך והמדקדק יכול לפרש כולה מתניתין בידיעת בית רבו:

מוסף רש"י

והאי אשר לו כו'. משר לו כתב ביה תלחא זיתני, למעוטי לבור ואחיו הכהנים דלא מדידהו אתי, מלמא אשר לו כמיבי ביה בתרי קראי, והקריב אהרן וגר׳ והקריב תניינא ושחט את פר החטאת אשר לו (יומא נא:).

הדרן עלך שבועות שתים על העיר. על ירושלים

מוהדריו ר. יד: סומה מה.) ולריך לקדש התוספת בשתי תודות וכשיר (סנהדרין יד:).

רבינו חננאל

בשלמא לר׳ שמעון היינו דבעינן שני וידוין ודם הפר. פי׳ ודם הפר מכפר תפו. פי דדם חפר מכפו על הכהנים על טומאת מקדש וקדשיו. כנגד דם השעיר הנעשה בפנים יושביי שמכפר על טומאת מקדש אחד מכפר על הכהנים שמכפר הנעשה בחוץ על ישראל. יידוי שני מכפר בשאר עבירות על הכהנים כמו שמכפר שעיר המשתלח בשאר עבירות על ישראל. אלא לר׳ יהודה דאמר בשאר עבירות הכל בשעיר מתכפרין בשעיו המשתלח. וידוי שני בפו כהן גדול למה בחד וידוי . ודם הפר סגי ליה. ופריק וום זוכו כנ. לר׳ יהודה שני וידוין כנגד יי. שעיר הנעשה בחוץ. וידוי י הראשון לו לכהן גדול להתכפר בו. והשני . יבוז, להתכפר בו. להתכפר בו שנקראו ביתו שנאמר בית אהרן ברכו את ה' כדתנא דבי ר' ישמעאל יבא זכאי ויכפר על החייב ואל יבא שכך מדת הדין נוהגת: פ"ב מתני' הטומאה שתים שהן ארבע נטמא וידע ונעלמה ממנו הטומאה

ארבעי